

Hol állt a fekhely?

A ház már lakhatatlan. Ösvényem a déli fal hosszanti repedése, melyet időnként meglep a hó, szárazfűvével a kivilágítatlan égbolt, többnyire járható.

Szemben a lejtő. De láthatom-e a napok bukását, ha a falak közül már a doh is kiköltözött? 35 fokos testem ősi vázát, a tűzhelyet?

Fennhangon fölolvások, de még a kimondott szó is, mint a rozzant kémény füstje, befelé száll. „Hol állt a fekhely? Hol a fényekkel labdázó tárgyak, az estékre merőlegesen verődő reggelek?”

A repedés egy-egy hajszálere a belső térbe ágazik, anélkül persze, hogy elérné a szemközti falat.

Ha hihetem, amit a jós mond, sorsvonalam más tenyerekben folytatódik. Nem ér véget a Szaturnusz-dombra menő szakaszon, nem ássa magát a hám alá, nem csatlakozik a vér ellenőrizhetetlen áramlataihoz. Évek telhetnek, mit sem változik rajzolata, egyszeri hajlásszöge.

S szemben a napok bukása.

Szeged

Czilczer Olga

A mutatvány

A lapulevél kezdetben könnyű nyári takaróul, később ventilátorként szolgált, biztosítandó egyszersmind egy nem túl távoli, de már határait veszített víztükör remegését.

Utólag kiderült, hogy ami tapsnak hallatszott, sem volt egyéb, mint egy-egy túlkorbácsolt hullám parthoz ütközése. Nem vers ez, riport. Próbáltam észhez téríteni az ünneplőket. De érveim sorra lehurrogták. Sőt. Nem találva szavakat, ideges jövém-meném a testnyi útszakaszon csak szította a víz paraszát. Ha fülemre húztam a takarót, lábam maradt takaratlan. Fűvel a talpam alatt mellmagasságban már véget ért az út.

És lebbent a függöny, megjelent az eddig csak messziről zsolozmázó, lepke-maszkban kellette magát a színpaddá alakított árokpert exponált előterében, s a ventilátor eszeveszettül forgó lapátjain szökdécselt, mintha csak szíromról szíromra.

Tapsot – ennek? Nézzétek! Szárnyainál fogva csippentetem föl a mutatványost, majd széttártam ujjaim. A hulló hímpor, mint az alkonyat vontá be már nem is a nap, de a perc díszleteit.

Lássátok! – mondtam, ám ez is csak mutatvány volt, s a taps, mely nem hagyott alább, most mintha néhány szál kátáng és vadmurom bókólása lenne bágyadó légörvényben.

Hogy is nem állítottam le már! Megpróbáltam kinyújtani kézfej helyett a takaró szövetének zöld műszálaiban végződő karom, de az minduntalan a falba ütközött. A fal az álmon kívül esett. S egy zsebtükör az asztalon.